

การจัดการเชิงกลยุทธ์เพื่อเพิ่มสถานภาพที่มั่นคงทางวิชาชีพสำหรับศิลปินใน
เมืองเสิ่นหยาง มณฑลเหลียวหนิง สาธารณรัฐประชาชนจีน
**Strategic Management to Enhance Professional Career Stability for Artists
in Shenyang, Liaoning Province, the People's Republic of China**

ดิ่ง หย่งเซิ่ง และ ลินีนาถ เลิศไพรวรรณ

มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

DingYongsheng and Sineenart Laedpriwan
Bangkok-Thonburi University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: sirisasi123@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสถานภาพทางวิชาชีพของศิลปินในเมืองเสิ่นหยางในปัจจุบัน 2) วิเคราะห์กลยุทธ์ในการจัดการเสริมสร้างสถานภาพที่มั่นคงทางวิชาชีพให้แก่ศิลปิน การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบผสมผสาน ในการวิจัยเชิงปริมาณประกอบด้วยการวิเคราะห์วรรณกรรม การสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม และการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์และการสังเกตการณ์ภาคสนาม โดยพื้นที่ศึกษาคือเมืองเสิ่นหยาง มณฑลเหลียวหนิง สาธารณรัฐประชาชนจีน สำหรับประชากรของการวิจัยนี้ประกอบด้วย ศิลปินอาชีพที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยนักประวัติศาสตร์ศิลป์ นักทฤษฎีวัฒนธรรม และผู้ประสานงานหอศิลป์ ตลอดจนผู้บริหารกองงานศิลปะและสาธารณชน โดยใช้เครื่องมือแบบสอบถามและตัวอย่างข้อมูลที่คัดเลือกมาจากองค์กร และสถาบัน สตูดิโอของศิลปิน หอศิลป์ พิพิธภัณฑ์ศิลปะ และองค์กรที่เกี่ยวข้องกับศิลปะอื่นๆ ในเมืองเสิ่นหยาง การวิเคราะห์นั้นผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบเชิงพรรณนาเพื่อรวบรวมข้อมูลการสำรวจที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกข้อมูลเชิงคุณภาพรวมทั้งการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูลทางสถิติในเชิงปริมาณ

นักวิจัยพบว่าในปัจจุบัน 1) สถานภาพทางวิชาชีพศิลปินในเมืองเสิ่นหยางยังขาดนโยบายด้านศิลปะและวัฒนธรรมที่เหมาะสมและสมบูรณ์แบบ ในขณะที่เมืองเสิ่นหยางมีทรัพยากรมากมายและมีเงื่อนไขที่เอื้อต่อการพัฒนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นโอกาสที่ดีในการสร้างสถานภาพที่มั่นคงทางวิชาชีพให้แก่ศิลปินในเมืองเสิ่นหยาง 2) การตรวจสอบและวิเคราะห์พบว่า การเพิ่มความมั่นคง ทางวิชาชีพของศิลปินสามารถทำได้ด้วยหลายวิธี ได้แก่ การยึดมั่นในรูปแบบ (สไตล์) การสร้างสรรค์ส่วนบุคคล การกระจายแหล่งรายได้ การสร้างเครือข่ายวิชาชีพ การได้รับการยอมรับจากสถาบันการศึกษา การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การนำความคิดแบบผู้ประกอบการมาใช้ ซึ่งการกำหนดกลยุทธ์ในการเสริมสร้างสถานภาพที่มั่นคงจะทำให้ศิลปิน สามารถควบคุมความซับซ้อนของโลกศิลปะ สร้างความมั่นคงทางการเงิน และพัฒนาและมีความเติบโตก้าวหน้า ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของตนต่อไปได้

* วันที่รับบทความ : 18 สิงหาคม 2567; วันแก้ไขบทความ 16 กันยายน 2567; วันตอบรับบทความ : 17 กันยายน 2567

Received: August 18 2024; Revised: September 16 2024; Accepted: September 17 2024

คำสำคัญ: การจัดการเชิงกลยุทธ์; เพิ่มความมั่นคงในวิชาชีพ; ศิลปินในเส้นหยาง; การจัดการเชิงกลยุทธ์เพื่อเพิ่มความมั่นคงทางอาชีพ; ความมั่นคงของศิลปินในเส้นหยาง

Abstract

The purpose of this research is: 1) study the professional career of today Shenyang artists. 2) Analysis the strategic management to enhance the professional career for artists in Shenyang. This study is a mixed methodological study: it mainly includes literature analysis, questionnaire survey, interviews, field survey, etc. The geographical study area is Shenyang, Liaoning Province. The population mainly consists of relevant artists, art historians, cultural theorists and art administrators as well as art consumers and the art public, with 9 questionnaires, examples and data samples mainly selected from enterprises and institutions, artists' studios, galleries, art museums and other art related organisations in Shenyang. The data sources used for analysis and research are mainly collected through literature review, questionnaires, interviews and other ways of collecting relevant data surveys, photographic records, etc., and the data are analysed and processed by methods.

The researchers found that at present, Shenyang does not have a mature and perfect art and culture policy, but Shenyang has many resources and convenient conditions in the northeast, which provides many opportunities for the professional stability of artists in Shenyang. Through investigation and analysis, it is found that there are many ways to enhance the professional stability of artists, including adhering to personal creative style, diversifying income sources, establishing professional network, obtaining college identity, continuous learning and adopting entrepreneurial mentality. By implementing these strategies, artists can control the complexity of the art world, achieve financial stability, and continue to grow and develop in their artistic efforts.

Keyword: Strategic Management; Enhance Career Stability; The Artist in Shenyang; Strategic Management to Enhance Career Stabilities; Stabilities of Artists in Shenyang.

บทนำ

วัฒนธรรมและศิลปะเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญของความก้าวหน้าทางสังคม และมีความสำคัญอย่างยิ่งในความพยายามของพรรคและประชาชน ในรายงานของสภาแห่งชาติครั้งที่ 20 ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เน้นย้ำถึงความจำเป็นในการฟื้นฟูต้นกำเนิดของวัฒนธรรมและศิลปะ และมีความสำคัญในการยึดมั่นในแนวทางการสร้างสรรค์ ที่เน้นผู้คนเป็นศูนย์กลาง เพื่อสร้างสรรค์ผลงานอันวิจิตรที่แฝงไปด้วยลักษณะทางจิตวิญญาณ และเพื่อบ่มเพาะศิลปิน ที่มีทั้งคุณธรรมและทักษะทางศิลปะ ตลอดจนผู้มีความสามารถทางวัฒนธรรมและศิลปะจำนวนมาก

ศิลปินเป็นกลุ่มทางสังคมที่ซับซ้อนและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว สถานะและสภาพการทำงานที่โดดเด่นของศิลปินส่งผลให้เกิดช่องว่างระหว่างศิลปินกับผู้ที่ทำงานในด้านอื่น ๆ ทั้งในแง่ของโอกาสในการทำงาน สภาพการทำงาน และประกันสังคม การอยู่รอดของศิลปินเป็นประเด็นที่มีหลายแง่มุม ที่ได้รับผลกระทบจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และศิลปินจำนวนมากประสบปัญหาทางการเงินอันเนื่องจากรายได้ และโอกาสในการทำงานที่ไม่

แน่นอน นอกจากนี้ ตลาดศิลปะเป็นตลาดที่มีการแข่งขันสูงมาก ศิลปินจึงประสบความสำเร็จได้ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งศิลปินหน้าใหม่ ซึ่งทำให้การอยู่รอดทางเศรษฐกิจเป็นปัญหาที่มีความซับซ้อนอย่างยิ่ง ศิลปินเป็นอาชีพที่ไม่มีประกันสังคม ซึ่งถือเป็นอีกประเด็นสำคัญ เนื่องจากศิลปินมักเผชิญกับช่องว่างในระบบประกันสังคมเมื่อเปรียบเทียบกับอาชีพทั่วไป จากลักษณะและสถานะทางวิชาชีพที่เป็นเอกลักษณ์นี้ ทำให้ศิลปินอาจขาดแผนเงินบำนาญที่มั่นคง ประกันสังคม ประกันสุขภาพถ้วนหน้า (Medicare) หรือสิทธิประโยชน์อื่น ๆ และมีความเสี่ยงใช้ชีวิตและอาชีพมากกว่ากลุ่มอาชีพอื่น

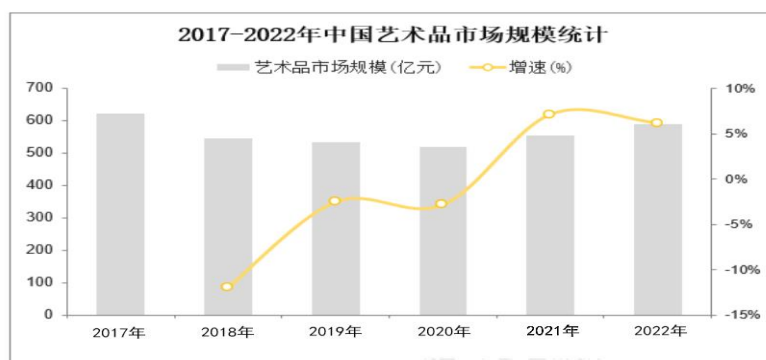
สถานะอันเป็นเอกลักษณ์ของศิลปินในอดีตทำให้ตำแหน่งทางสังคมของศิลปินค่อนข้างคลุมเครือ แต่หลังจากการประกาศใช้ข้อเสนอแนะขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ หรือยูเนสโกเกี่ยวกับสถานะของศิลปิน ประเทศต่างๆ ในยุโรปได้เริ่มพัฒนากฎหมายและนโยบายเพื่อปกป้องสถานะของศิลปินตามแนวทางของยูเนสโก

ในปี ค.ศ. 1977 องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) และยูเนสโก ได้จัด “การประชุมผู้เชี่ยวชาญเรื่องสถานภาพของศิลปิน” เพื่อหารือเกี่ยวกับประเด็นสถานภาพของศิลปินโดยพิจารณามุมมองของสภาพแรงงาน และได้นำ “ข้อเสนอแนะว่าด้วยสถานภาพของศิลปิน” มาใช้ ในการประชุมใหญ่สามัญของยูเนสโก ครั้งที่ 21 ที่กรุงเบลเกรด เมื่อปี ค.ศ. 1980 จึงเป็นการวางกรอบบรรทัดฐานและกรอบทางกฎหมายสำหรับการคุ้มครองสถานภาพของศิลปิน ให้กับรัฐบาลของประเทศสมาชิก ปีค.ศ. 1983 มีประเทศสมาชิกเพียง 29 ประเทศที่ตอบสนอง ต่อสถานการณ์พื้นฐาน โดยแต่ละประเทศได้นำข้อเสนอแนะเหล่านี้ไปผนวกเข้ากับนโยบายทางกฎหมายที่มีอยู่ แต่ยังคงมีความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับความจำเป็นในการจัดทำนโยบายทางกฎหมายใหม่ ในปี ค.ศ. 1997 ยูเนสโกได้ออกปฏิญญาการประชุมโลกว่าด้วยการดำเนินการตามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสถานภาพของศิลปิน ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมให้รัฐต่าง ๆ เคารพศิลปินและพัฒนา นโยบายวัฒนธรรม องค์การวิชาชีพ และสมาคมต่าง ๆ ให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น

จากการสำรวจสมาชิกในปีค.ศ. 2003, 2008, 2014, 2018 และ 2022 และองค์การสหประชาชาติโดยจัดการประชุมกับรัฐสมาชิกรวม 5 ครั้งในปี 2006, 2011, 2015, 2019 และ 2023 เนื้อหาของการประชุมหลายครั้งเป็นการอภิปรายเกี่ยวกับหลักประกันสวัสดิการสังคม กฎหมาย การจ้างงาน เสรีภาพ ภาษี การดูแลสุขภาพ การเคลื่อนย้ายศิลปินระหว่างประเทศ สื่อดิจิทัล และประเด็นเกี่ยวกับโควิด-19

ในทางตรงกันข้าม สถานะของศิลปินในประเทศจีนยังคงมีความคลุมเครือมากกว่า ในปี 1949 ได้มีการจัดตั้ง สมาคมศิลปินจีน (CAA) ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบหลักในการจัดระเบียบและชี้แนะศิลปินในการสร้างสรรค์งานศิลปะ และการวิจัยเชิงทฤษฎี ดำเนินการจัดนิทรรศการศิลปะระดับชาติที่สำคัญ ติดตามประสานงานนิทรรศการศิลปะระดับชาติ กิจกรรมทางวิชาการที่หลากหลาย ตีพิมพ์วารสารวิชาการเพื่อส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองและการพัฒนาศิลปะในประเทศจีน ในปี 1985 และ 1988 กระทรวงวัฒนธรรมได้ออก “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิรูปองค์กรศิลปะการแสดง” ซึ่งได้เสนอให้ส่งเสริมการสร้าง “ระบบการพัฒนาคู่ขนาน” อย่างค่อยเป็นค่อยไป ใน

ฐานะกลไกการพัฒนากิจกรรมทางศิลปะ โดยการพัฒนาส่งเสริมคณะละครของชนกลุ่มน้อยที่ได้รับทุนสนับสนุนจากรัฐ และองค์กรศิลปะที่มีเจ้าของร่วมกันหลายราย ในปี 2003 ได้มีการจัดตั้งกองทุนศิลปะแห่งชาติ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่การระดมทุนด้านศิลปะเข้าสู่ “ยุคกองทุน” อย่างเป็นทางการ ได้ส่งเสริมการเป็นผู้สนับสนุน การบริจาค การลงทุน การลดหย่อนภาษี และมาตรการอื่น ๆ สำหรับงานศิลปะ ในปี 2014 ได้มีการจำแนกโครงการที่ได้รับทุนสนับสนุนออกเป็น 4 ประเภท คือ โครงการสร้างสรรค์ศิลปะบนเวที โครงการสื่อสารและการส่งเสริมศิลปะ โครงการบ่มเพาะความสามารถทางศิลปะ และโครงการสำหรับผู้มีพรสวรรค์เชิงสร้างสรรค์ในด้านวิจิตรศิลป์ การประดิษฐ์ตัวอักษร และการถ่ายภาพ เป็นต้น ในปี 2015 และ 2016 ได้มีการเพิ่มโครงการใหม่ บนพื้นฐานของโครงการเดิม เพื่อส่งเสริมความสามารถเชิงสร้างสรรค์ในการเขียนบทละคร ความสามารถเชิงสร้างสรรค์ในการสร้างบทละครจิ๋ว ความสามารถเชิงสร้างสรรค์ในการแต่งเพลง ความสามารถเชิงสร้างสรรค์ในโครงการออกแบบท่าเต้น การเต้นรำ และงานฝีมือศิลปะ ผู้มีพรสวรรค์เชิงสร้างสรรค์ในโครงการสร้างสรรค์งานวิจิตรศิลป์ นอกจากนี้ มีการสร้างและพัฒนาระบบการให้ทุนศิลปะเงินที่หลากหลายอย่างค่อยเป็นค่อยไป การเพิ่มเงินอุดหนุนเพื่อส่งเสริมความสามารถเชิงสร้างสรรค์ในการละคร การสร้างบทละครจิ๋ว การแต่งเพลง การเต้นรำ การเขียนและการกำกับละครร่า ศิลปะและงานฝีมือ และการสร้างสรรค์วิจิตรศิลป์ อย่างไรก็ตาม ศิลปินเงินที่มีชื่อเสียงมากมีโอกาที่จะได้รับเงินอุดหนุนมากกว่าศิลปินทั่วไป นอกจากนี้ยังมอบสิ่งจูงใจเพื่อให้ศิลปินที่ทำงานภายในระบบ เช่น มหาวิทยาลัยหรือสถาบันการวาดภาพ ทำการวิจัยด้านศิลปะมากขึ้น แม้ว่าตลาดศิลปะของจีนจะค่อนข้างคึกคัก และขนาดของตลาดศิลปะก็เติบโตอย่างต่อเนื่อง (ตารางที่ 1) แต่ศิลปินเงินส่วนใหญ่ประกอบอาชีพอิสระ ไม่มีงานที่มั่นคง มักทำงานแบบสัญญาระยะสั้นเป็นครั้งคราวในฐานะฟรีแลนซ์เท่านั้น ทำให้มีงานอย่างต่อเนื่อง รายได้ไม่แน่นอน และไม่มีประกันสังคม สิ่งเหล่านี้ทำให้ศิลปินได้รับเพียงหลักประกัน ขั้นพื้นฐานที่กำหนดโดยกฎหมายประกันสังคมและกฎหมายแรงงาน เช่นเดียวกับพลเมืองและแรงงานทั่วไป อย่างไรก็ตาม ศิลปินมักจะขาดงานที่มั่นคงซึ่งแตกต่างจากบุคคลทั่วไป

รูปที่ 1 กราฟแท่งเปรียบเทียบสถิติขนาดตลาดศิลปะจีนในปี 2017-2022

ที่มา: CNS, 2023.7

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงสถานการณ์นี้ผ่านการจัดการศิลปะเชิงกลยุทธ์เพื่อมอบโอกาสและความมั่นคงให้กับศิลปินรุ่นใหม่มากขึ้น ผ่านความพยายามในการพัฒนาแบบจำลองการจัดการทางเลือกเพื่อเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ปัจจุบัน ทำการศึกษามุ่งเน้นไปที่ศิลปินทัศนศิลป์ในเมืองเสิ่นหยาง โดยศึกษาการพัฒนาสถานะของศิลปินในเสิ่นหยาง วิเคราะห์ศิลปินท้องถิ่นที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรมและศิลปะ และสร้างกลยุทธ์ ที่มีประสิทธิภาพในการปรับปรุงสถานะของศิลปิน และเพิ่มความมั่นคงในวิชาชีพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. ศึกษาสถานภาพทางวิชาชีพของศิลปินในเมืองเสิ่นหยางในปัจจุบัน
2. วิเคราะห์การเสริมสร้างสถานภาพที่มั่นคงทางวิชาชีพให้แก่ศิลปินในเมืองเสิ่นหยาง มณฑลเหลียวหนิง สาธารณรัฐประชาชนจีน

ระเบียบวิธีวิจัย

วิธีวิทยา:

การศึกษานี้ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน ซึ่งมีการผสมผสานระหว่างวิธีการสำรวจเชิงปริมาณกับการสัมภาษณ์เชิงคุณภาพอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแบบแผนการวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทำความเข้าใจถึงผลกระทบทางสังคมของศิลปินจากหลายมุมมองอย่างครอบคลุม

องค์ประกอบของแบบสำรวจที่ใช้ในการศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามหลากหลายกลุ่ม ได้แก่ ผู้บริโภคงานศิลปะ นักวิจารณ์ และประชาชนทั่วไป ซึ่งข้อมูลเหล่านี้จะถูกมาใช้เป็นพื้นฐาน ทางสถิติเพื่อทำความเข้าใจแนวโน้มและรูปแบบทั่วไปว่าผลงานและบุคลิกของศิลปินมีอิทธิพลอย่างไรต่อสังคมอย่างไร ผ่านการวัดตัวแปรต่างๆ ในเชิงปริมาณ เช่น การมีส่วนร่วมของสาธารณะ การรับรู้ของสังคมที่มีต่อคุณค่าของศิลปะ และอิทธิพลของศิลปินต่อกระแสทางวัฒนธรรม โดยใช้ชุดคำถามที่ได้รับการออกแบบอย่างพิถีพิถัน

วิธีการสัมภาษณ์: ศิลปิน นักประวัติศาสตร์ศิลป์ นักทฤษฎีวัฒนธรรม และผู้บริหารศิลปะที่มีประสบการณ์อย่างน้อย 5 ปี และมีอายุระหว่าง 30 ถึง 60 ปี ได้รับการคัดเลือกสำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยการสัมภาษณ์เหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวและการรับรู้ถึงความแตกต่างเล็กๆ น้อยๆ ของผลกระทบทางสังคมของศิลปิน โดยพูดคุยในหัวข้อต่างๆ เช่น บทบาทของศิลปะในวาทกรรมทางสังคม ประสบการณ์ส่วนตัวของศิลปินในการมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และการรับรู้ที่ศิลปะเป็นเครื่องมือในการแสดงออกทางวัฒนธรรมและการสะท้อนทางสังคม

แนวทางบูรณาการ: ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเชิงปริมาณและร่วมกับวิธีการเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาในหัวข้ออย่างครอบคลุม โดยข้อมูลเชิงปริมาณจะให้ภาพรวมกว้างๆ เกี่ยวกับแนวโน้มทางสังคมและการรับรู้ทั่วไป ในขณะที่ข้อมูลเชิงคุณภาพจะให้ข้อมูลเชิงลึกและบริบท ซึ่งเผยให้เห็นถึงความซับซ้อนของผลกระทบของศิลปินที่มีต่อสังคม การใช้แนวทาง แบบบูรณาการเช่นนี้ช่วยให้เราสามารถทำการศึกษได้อย่างครอบคลุมและสะท้อนถึงแนวโน้มที่วัดผลได้ ตลอดจนประสบการณ์และการรับรู้ส่วนบุคคล

การใช้วิธีการเชิงคุณภาพและวิธีการเชิงปริมาณร่วมกันทำให้ได้มุมมองที่สมดุลในการทำความเข้าใจว่าศิลปินมีอิทธิพลต่ออย่างไร้ที่ต่อสังคม ทั้งในเชิงกว้างและเชิงลึก ซึ่งจะช่วยให้เรามีความเข้าใจอย่างละเอียดถี่ถ้วนเกี่ยวกับผลกระทบทางสังคมของศิลปิน รวมถึงมุมมองที่หลากหลายจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกลุ่มต่างๆ ในโลกศิลปะ

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยข้อมูลทางสถิติเบื้องต้นด้วยโปรแกรม SPSS: Anova Variance ใช้สรุปผลทางสถิติพรรณนา (Descriptive analysis) ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพนั้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลสัมภาษณ์และสังเกตการณ์ด้วยการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง สรุปผลและเสนอแนะด้วยการจัดสนทนา กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Focus Group Discussion) โดยมีเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างจาก ศิลปิน ภัณฑารักษ์ นักวิชาการทางทัศนศิลป์ เจ้าหน้าที่องค์กรอิสระทางทัศนศิลป์ ผู้ประกอบวิชาชีพค้าขายผลงานศิลปะ โดยมีประสบการณ์ไม่ต่ำกว่า 8 ปี

ตารางที่ 1 รายได้จากการดำเนินงานและจำนวนหน่วยของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมของเมืองในช่วงครึ่งแรกของปี 2023 (ที่มา: สำนักงานสถิติเส้นหยาง, 2023)

รายได้จากการดำเนินงานและจำนวนหน่วยอุตสาหกรรมวัฒนธรรมของเมืองที่เพิ่มขึ้น ในครึ่งแรกของปี 2023					
ตัวชี้วัด	รายได้จากการดำเนินงาน (หนึ่งหมื่นหยวน)	การเติบโต ต่อปี (%)	จำนวนหน่วย (ครัวเรือน)		
			ครั้งแรก ปี 2023	ไตรมาส 1 ปี 2023	ปี 2022
รวมทั้งหมด	1695821	2.1	421	416	384
จำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม					
อุตสาหกรรมการผลิตทางวัฒนธรรม	196501	9.8	43	43	44
อุตสาหกรรมการค้าส่งและค้าปลีกทางวัฒนธรรม	641782	7.4	107	108	99
อุตสาหกรรมบริการทางวัฒนธรรม	857539	3.0	271	265	241

สรุปผลการวิเคราะห์ ในเมืองเส้นหยางมีแหล่งสนับสนุนงบประมาณด้านอุตสาหกรรมบริการทางวัฒนธรรมมากที่สุดโดยเป็นจุดที่ศิลปินมีโอกาสในการเพิ่มความมั่นคงให้แก่สถานได้อย่างยั่งยืน

1. การวิเคราะห์สถานภาพพื้นฐานของศิลปินในเมืองเส้นหยาง

1.1 การวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน วิฤต (SWOT) และโอกาสของการส่งเสริมสถานภาพของศิลปินในเมืองเส้นหยาง

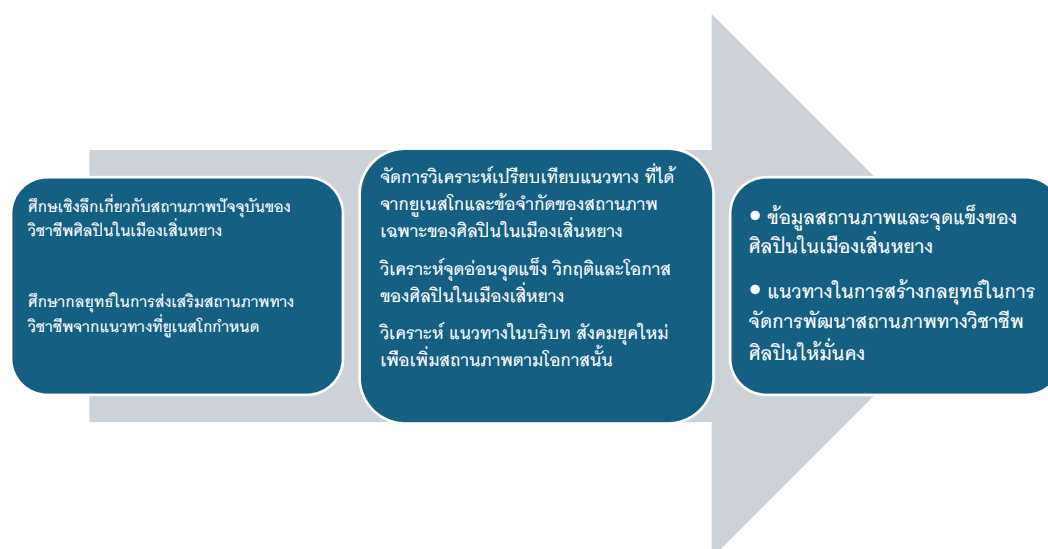
2.2 การวิเคราะห์กลยุทธ์ในการจัดการเสริมสร้างสถานภาพที่มั่นคงทางวิชาชีพให้แก่ศิลปิน 4 ด้าน ได้แก่ การสร้างและการผลิต การประชาสัมพันธ์ และการส่งเสริมการขาย การรวบรวม และการบ่มเพาะความสามารถวิธีวิเคราะห์แบบให้ค่าน้ำหนัก 5 = มากที่สุด , 4= มาก, 3 = ปานกลาง, 2= น้อย, 1 = น้อยที่สุด

รหัสผู้ให้ข้อมูล	การสร้างและการผลิต	การประชาสัมพันธ์	การส่งเสริมการขาย	การบ่มเพาะ
รหัส 1	5	3	4	2
รหัส 2	4	5	5	4
รหัส 3	3	4	5	4
รหัส 4	2	5	5	4
รหัส 5	3	3	5	4
รหัส 6	3	4	4	5
รหัส 7	4	3	4	3

รหัส 8	3	3	4	5
รหัส 9	4	3	5	3
รหัส 10	4	3	5	3
ค่าเฉลี่ย	3.5	3.3	4.6	3.9

ค่านำหนักของการส่งเสริมการขายเป็นค่าที่อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่การบ่มเพาะมีส่วนที่ปานกลางไปถึงมาก ตามด้วยการสร้างและการผลิตและการประชาสัมพันธ์ตามลำดับ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

รูปที่ 2 กรอบแนวคิดในการวิจัยการจัดการเชิงกลยุทธ์ในการเสริมสร้างสถานภาพทางวิชาชีพของศิลปินในเมืองเสินหยาง มณฑลเหอหนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

ผลการวิจัย

ใน “ข้อเสนอว่าด้วยสถานะของศิลปิน” ล่าสุด ประจำปี 2023 การประชุมได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษใน 8 ประเด็นหลัก 8 ประเด็น ได้แก่ กรอบทางกฎหมายและข้อบังคับ ค่าตอบแทนที่ยุติธรรมและการเข้าถึงเงินทุน สิทธิทางสังคมและเศรษฐกิจ สภาพแวดล้อมดิจิทัล การรักษาพิเศษ เสรีภาพทางศิลปะ ความเสมอภาค การไม่แบ่งแยก และการยอมรับความหลากหลาย และการตอบสนองต่อสถานการณ์โควิด-19 ซึ่งเป็นผลมาจากการปรึกษาหารือของประเทศสมาชิกยูเนสโก 68 ประเทศ โดยมีอัตราการตอบกลับ 35% ประเทศสมาชิก 52 ประเทศได้นำเสนอแผน นโยบายหรือกรอบกฎหมายเพื่อให้การคุ้มครองทางสังคมกับศิลปิน รวมถึงกรอบกฎหมายที่

บังคับใช้กับคนงานทุกคน อย่างไรก็ตาม การปรึกษาหารือนี้ยังเผยให้เห็นว่ามีข้อจำกัดที่สำคัญเกี่ยวกับผลกระทบของความคิดริเริ่มในด้านนี้ เนื่องจากมีศิลปินที่ประกอบอาชีพอิสระและฟรีแลนซ์อยู่ในสัดส่วนที่สูง ศิลปินจำนวนมากมีงานที่ไม่มั่นคงและไม่มีหลักประกันว่าจะมีรายได้ที่มั่นคง แม้ว่าจะมีกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับค่าจ้างขั้นต่ำอยู่ก็ตาม แต่บทบัญญัติเหล่านี้มักไม่มีผลบังคับใช้กับศิลปินซึ่งประกอบอาชีพอิสระหรือเป็นฟรีแลนซ์ ซึ่งเป็นเรื่องที่พบได้โดยทั่วไป และแม้ว่าการดำเนินการในด้านอื่น ๆ จะให้ผลลัพธ์ที่ไม่ค่อยดีนัก แต่ก็มีมีการปรับปรุงให้ดีขึ้นทุกปี

แม้ว่าจีนจะเป็นสมาชิกของยูเนสโกและควรปฏิบัติตามภาระผูกพันในการรายงานผลตามข้อเสนอดังกล่าว แต่ในปัจจุบันจีนยังไม่มีข้อมูลเหล่านี้ วรรคแรกของมาตรา 47 แห่งรัฐธรรมนูญของจีนกำหนดว่า “พลเมืองมีเสรีภาพ ในการทำวิจัยทางวิทยาศาสตร์ การสร้างสรรค์งานวรรณกรรมและศิลปะ และกิจกรรมทางวัฒนธรรมอื่นๆ” ในขณะที่มาตรา 51 กำหนดว่า “ในการใช้เสรีภาพและสิทธิของตน พลเมืองจะต้องไม่กระทบกระเทือน ต่อผลประโยชน์ของรัฐ สังคม และส่วนรวม ตลอดจนเสรีภาพและสิทธิที่ชอบด้วยกฎหมายของพลเมืองคนอื่น ๆ” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าศิลปินแสดงออกถึงเสรีภาพและสิทธิในการสร้างสรรค์เท่านั้น ในขณะเดียวกัน ศิลปินก็เป็นผู้ใช้แรงงานและมีสิทธิตามกฎหมายแรงงาน กฎหมายสัญญาแรงงาน กฎหมายส่งเสริมการจ้างงาน และกฎหมายอาชีวศึกษา ด้วยเช่นกัน

มูลนิธิศิลปะแห่งชาติของจีนก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 30 ธันวาคม ค.ศ. 2013 เพื่อเป็น กองทุนสวัสดิการสาธารณะที่ได้รับการจัดสรรโดยรัฐบาลกลางและได้รับเงินบริจาคจากบุคคลธรรมดา นิติบุคคล หรือองค์กรอื่นตามกฎหมาย กองทุนนี้มีวัตถุประสงค์หลัก 4 ประการ คือ การสร้างและการผลิต การประชาสัมพันธ์ และการส่งเสริมการขาย การรวบรวม และการบ่มเพาะความสามารถ โดยมีการสร้างสรรค์งานศิลปะเป็นจุดมุ่งเน้นหลักของกองทุน ในปี 2024 มีโครงการ 798 โครงการได้รับทุนจากมูลนิธิศิลปะแห่งชาติของจีน เพิ่มขึ้น 95 โครงการจากปี 2023 โดยประกอบด้วยโครงการละครเวทีและการสร้างสรรค์ผลงานขนาดใหญ่ 123 โครงการ โครงการขนาดเล็กและโครงการสร้างสรรค์ผลงาน 170 โครงการ โครงการสร้างสรรค์งานศิลปะ 100 โครงการ โครงการสื่อสารและส่งเสริม 119 โครงการ โครงการฝึกอบรมผู้มีความสามารถพิเศษด้านศิลปะ 110 โครงการ และโครงการผู้มีความสามารถพิเศษในการสร้างสรรค์งานศิลปะสำหรับเยาวชน 176 โครงการ

จากการศึกษาโครงสร้างขององค์กร กลไกการดำเนินงาน การจัดตั้งโครงการ และด้านอื่นๆ ของ กองทุนศิลปะแห่งชาติ พบว่ามีปัญหาบางประการ เช่น การสนับสนุนที่จำกัด ความครอบคลุมของศิลปินและ หมดหมุ่ไม่เพียงพอ ยากต่อการนำไปใช้ กลไกการคัดเลือกและกำกับดูแลและผลประโยชน์ทางสังคมขาด ความโปร่งใส ซึ่งทำให้ศิลปินได้รับประโยชน์เพียงเล็กน้อยจากกองทุนศิลปะแห่งชาตินี้ ในขณะเดียวกัน แม้ว่า กองทุนศิลปะแห่งชาติจะไม่ได้กำหนดขอบเขตของผู้สมัคร แต่จากรายละเอียดของข้อกำหนดจะเห็นว่าเป็น เรื่องยากที่องค์กรและสถาบันที่ไม่ใช่ของรัฐและศิลปินอิสระส่วนบุคคลจะสมัครขอรับการสนับสนุนจากกองทุน นี้

เมืองเสิ่นหยางเป็นศูนย์กลางของภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน เนื่องจากเป็นเมืองระดับกิ่งมณฑล ที่เป็นศูนย์กลางการค้าทางทะเล เมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรมและการค้าในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีนและ เป็นเมืองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งชาติ มีทรัพยากรและผลประโยชน์มากมายในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของ จีน ในช่วงครึ่งแรกของปี 2023 อุตสาหกรรมด้านวัฒนธรรมของเมืองนี้สามารถสร้างรายได้ถึง 16.96 พันล้าน หยวน โดยมีอัตราการเติบโตเพิ่มขึ้น 2.1% เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า (ตารางที่ 3) ด้านศิลปะและวัฒนธรรม เสิ่น หยางได้ปฏิบัติตามนโยบายของจีน แต่ยังไม่มีการกำหนดนโยบายทางกฎหมายที่เฉพาะเจาะจง เสิ่นหยางเป็น ที่ตั้งของสถาบันวิจิตรศิลป์หลู่ซุน ซึ่งเป็น 1 ใน 8 สถาบันวิจิตรศิลป์ที่สำคัญ ที่ผลิตและบ่มเพาะทักษะให้กับผู้มี ความสามารถทางศิลปะจำนวนมากให้กับประเทศจีน ศิลปินในเมืองเสิ่นหยางจำนวนไม่มากทำงานในโรงเรียน ดังนั้นจึงมีอาชีพการงานที่มั่นคงและมีประกันสังคม ในขณะที่ศิลปินส่วนใหญ่ประกอบอาชีพอิสระ จึงต้องแบกรับ ความเสี่ยงหลายประการ เนื่องจากมีความมั่นคงต่ำ

พิพิธภัณฑ์ศิลปะและย่านศิลปะเป็นศูนย์กลางรวมในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ของศิลปินในเสิ่นหยาง ปัจจุบัน เมืองเสิ่นหยางเป็นที่ตั้งของพิพิธภัณฑ์ศิลปะและย่านศิลปะที่สำคัญ 1 ใน 8 แห่ง ยกเว้นพิพิธภัณฑ์ศิลปะ เหลียวหนิงและพิพิธภัณฑ์ศิลปะของสถาบันวิจิตรศิลป์หลู่ซุน พิพิธภัณฑ์ศิลปะอื่นๆ สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ การลงทุนภาคเอกชน อสังหาริมทรัพย์ และห้างสรรพสินค้า ในแต่ละประจำปีพิพิธภัณฑ์ศิลปะ แต่ละแห่งจึงมีการจัดนิทรรศการประมาณ 10-20 โครงการ โดยขึ้นอยู่กับระยะเวลาและขนาดของนิทรรศการ แม้ว่าไม่มีข้อได้เปรียบด้านนโยบายที่ชัดเจน แต่เสิ่นหยางก็ยังคงเป็นเมืองที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการอยู่รอด และการพัฒนาของศิลปินในภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

สรุปผล

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าเมืองเสิ่นหยางมีทรัพยากรมากมายและมีเงื่อนไขที่เอื้อต่อการพัฒนาใน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นโอกาสที่ดีในการสร้างความมั่นคงทางวิชาชีพให้กับศิลปินในเสิ่นหยาง การ เสริมสร้างความมั่นคงทางอาชีพสำหรับศิลปินทัศนศิลป์นั้นต้องอาศัยแนวทางที่หลากหลาย ซึ่งได้แก่ การพัฒนาธุรกิจ ออนไลน์ การกระจายแหล่งรายได้ การสร้างเครือข่ายทางวิชาชีพ การเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและความคิดแบบ

ผู้ประกอบการมาใช้ ซึ่งกลยุทธ์เหล่านี้จะช่วยศิลปินสามารถสำรวจความซับซ้อนแห่งโลกศิลปะ สร้างความมั่นคงทางการเงิน และเติบโตและพัฒนาผลงานศิลปะของตน

1) สถานภาพทางวิชาชีพศิลปินในเมืองเส้นหยางยังขาดนโยบายด้านศิลปะและวัฒนธรรมที่เหมาะสมและสมบูรณ์แบบ ในขณะที่เมืองเส้นหยางมีทรัพยากรมากมายและมีเงื่อนไขที่เอื้อต่อการพัฒนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นโอกาสที่ดีในการสร้างสถานที่มั่นคงทางวิชาชีพให้แก่ศิลปินในเส้นหยาง

2) การตรวจสอบและวิเคราะห์พบว่า การเพิ่มความมั่นคง ทางวิชาชีพของศิลปินสามารถทำได้ด้วยหลายวิธี ได้แก่ การยึดมั่นในรูปแบบ (สไตล์) การสร้างสรรค์ส่วนบุคคล การกระจายแหล่งรายได้ การสร้างเครือข่ายวิชาชีพ การได้รับการยอมรับจากสถาบันการศึกษา การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การนำความคิดแบบผู้ประกอบการมาใช้ ซึ่งการกำหนดกลยุทธ์ในการเสริมสร้างสถานภาพที่มั่นคงจะทำให้ศิลปิน สามารถควบคุมความซับซ้อนของโลกศิลปะ สร้างความมั่นคงทางการเงิน และพัฒนาและมีความเติบโตก้าวหน้า ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของตนต่อไปได้

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่าองค์ความรู้ที่ได้จากการสำรวจสถานภาพทางวิชาชีพปัจจุบันของเมืองเส้นหยาง

1) สถานภาพทั่วไปและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นทำให้ตระหนักได้ว่า ในเมืองเส้นหยางมีจำนวนศิลปินที่หลากหลายทางวิชาชีพมากที่สุด ในมณฑลเหลียวหนิง และในการเสริมสร้างความมั่นคงในสถานภาพทางวิชาชีพจะต้องประกอบไปด้วยการสนับสนุนทางรัฐบาลที่สอดคล้องกับแนวทางของภาครัฐสอดคล้องกับข้อมูลสำนักงานสถิติเส้นหยาง, (2023)

2) การวิเคราะห์จุดอ่อนจุดแข็งเพื่อนำมาจัดการกลยุทธ์ในการพัฒนาสถานภาพให้มั่นคงและยั่งยืน สอดคล้องกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสถานะทางสังคมของศิลปินในเขตเมืองเส้นหยางตามแนวคิดของ Kim (2018) ผู้วิจัยค้นพบแนวทางสำคัญในการพัฒนานั้นคือการส่งเสริมการขายเพิ่มรายได้ให้แก่ศิลปินในหลากหลายทิศทางโดยจัดให้ครอบคลุมทุกระดับศิลปิน 3 ระดับ ได้แก่ ระดับสังคม ระดับกลาง และระดับบุคคล สอดคล้องกับแนวคิดของ Huang (2014)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 ผลวิจัยที่ได้ค้นพบเป็นชุดข้อมูลเชิงประจักษ์เพื่อดำเนินการสร้างกลยุทธ์เฉพาะด้านให้แก่ศิลปินของเมืองเส้นหยางเพื่อให้เกิดความมั่นคงและยั่งยืน

1.2 นำผลวิจัยไปสร้างกลยุทธ์ตามระดับของศิลปินเพื่อให้ครอบคลุมสถานภาพของศิลปินได้ทุกด้านทั้งการพัฒนาด้วยการบ่มเพาะ และการสร้างกิจกรรมประชาสัมพันธ์ต่อไป

1.3 ผลการวิจัยในวัตถุประสงค์ที่ 1 เป็นข้อมูลที่สามารถต่อขยายความเป็นอยู่และผลจากความมั่นคงของสถานภาพที่มีส่วนในการกระทบต่อครอบครัวและผู้ที่อยู่ร่วมในสังคม

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ผู้วิจัยเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไปในทุก ๆ พื้นที่ที่เป็นเมืองที่โดดเด่นทางศิลปะในประเทศไทย แล้วนำผลลัพธ์มารวบรวมจัดทำกลยุทธ์ในระดับประเทศต่อไป

2.2 การวิจัยครั้งต่อไปควรจะแยกประเภทของศิลปินให้เห็นความละเอียดที่แตกต่าออกไปเพื่อนำไปเสริมสร้างการพัฒนาในระดับบุคคลได้

เอกสารอ้างอิง

- UNESCO. (1980). Draft Recommendation concerning the Status of the Artist
- UNESCO. (2023). Implementation of the UNESCO 1980 recommendation concerning the status of the artist-consolidated report of the implementation of the recommendation
- Gottfredson, G. D. (1977). Career stability and redirection in adulthood. *Journal of applied psychology*, 62 (4), 436.
- Ng, T. W., Eby, L. T., Sorensen, K. L., & Feldman, D. C. (2005). Predictors of objective and subjective career success: A meta-analysis. *Personnel psychology*, 58 (2), 367-408.
- Giuffre, K. (1999). Sandpiles of opportunity: Success in the art world. *Social forces*, 77 (3), 815-832.
- Kreutzer, J. S., Marwitz, J. H., Walker, W., Sander, A., Sherer, M., Bogner, J., ... & Bushnik, T. (2003). Moderating factors in return to work and job stability after traumatic brain injury. *The Journal of head trauma rehabilitation*, 18 (2), 128-138.
- Kida, S., Josselyn, S. A., de Ortiz, S. P., Kogan, J. H., Chevere, I., Masushige, S., & Silva, A. J. (2002). CREB required for the stability of new and reactivated fear memories. *Nature neuroscience*, 5 (4), 348-355.
- Kyaga, S., Landén, M., Boman, M., Hultman, C. M., Långström, N., & Lichtenstein, P. (2013). Mental illness, suicide and creativity: 40-year prospective total population study. *Journal of psychiatric research*, 47 (1), 83-90.
- Lingo, E. L., & Tepper, S. J. (2013). Looking back, looking forward: Arts-based careers and creative work. *Work and occupations*, 40 (4), 337-363.
- Bridgstock, R. (2013). Not a dirty word: Arts entrepreneurship and higher education. *Arts and humanities in higher education*, 12 (2-3), 122-137.
- Redmond, M. L., Ridinger, L. L., & Battenfield, F. L. (2009). Website coverage of NCAA basketball: Are women getting equal playing time?. *Women in Sport and Physical Activity Journal*, 18 (1), 78-89.
- Petrides, L., & Fernandes, A. (2020). The successful visual artist: the building blocks of artistic careers model. *The Journal of Arts Management, Law, and Society*, 50 (6), 305-318.
- Bille, T., & Jensen, S. (2018). Artistic education matters: Survival in the arts occupations. *Journal of Cultural Economics*, 42, 23-43.